

TRACTAMENT ESPECÍFIC DE LA FEBRE DEL FENC PER IMMUNIZACIÓ LOCAL

per

PERE DOMINGO

En el transcurs d'aquests dos darrers anys hem estudiat la forma d'adaptar les normes d'immunitat local proposades per Besredka al tractament de la febre del fenc.

Havent-hi encara molts punts foscos en la seva patogènia, resta amb tot com a base solidíssima el paper del pol·len de certes plantes i l'estat de sensibilitat específica exagerada dels epitelis oculars i respiratoris. No tenim la pretensió d'haver arribat als mecanismes íntims d'aquesta hipersensibilitat. Creiem que els antígens de més difícil desintegració, i com a tal el pol·len de les plantes, poden no passar del primer acte de la immunització que és la hipersensibilitat. Però això no aclareix res respecte les circumstàncies individuals que determinen que en les mateixes circumstàncies conegudes uns organismes restin hipersensibles i altres no.

Sense arribar, doncs, al fons de la qüestió hem intentat un aprofitament terapèutic seguint les normes de Besredka. Els brous de cultiu els hem substituït per un extret de pol·len fet segons la següent tècnica.

Se separen de les plantes d'acció coneguda, en el moment més oportú, llurs òrgans de floració. Es dessequen a l'estufa a 45°. Es trinxen i passen a través de sedàs per separar les porcions més gruixudes (fulles, petites branques, etc.) que es desprecien. 100 gr. del pols que resta es deixen a macerar amb 200 cc. d'èter sulfúric, agitant sovint durant 24 hores. Transcorregut aquest temps, s'afegeixen, sense treure l'èter, 100 cc. d'aigua estèril. Es deixa 24 hores més, agitant alguna vegada. Es filtra a través de glassa i es recull el líquid, del qual es deixa evaporar l'èter al bany maria. Després es concentra al buit a la temperatura de 45-50° fins a deixar un volum de 20 cc. Això s'incorpora a 80 gr. d'una mescla a parts iguals de vaselina i lanolina.

Aquesta pomada s'aplica dues o tres vegades al dia quan s'ha d'emprar a títol curatiu i un parell de vegades quan s'ha fet buscant la seva acció profilàctica.

Referirem breument les històries clíniques d'alguns dels vuit malalts tractats; un d'ells és un malalt diabètic de quaranta-sis anys. Havia viscut fins als vint anys al camp, i després es traslladà a Barcelona, on molt aviat començà a manifestar-se una hipersensibilitat molt accentuada, singularment en front de l'alfals. Al començament tenia una crisi cada dos o tres mesos durant la primavera i l'estiu. Actualment té una crisi cada vegada que entra en contacte amb aquesta planta. La crisi pot determinar-se experimentalment agitant a l'aire un ram d'alfals i fent després passar per aquest lloc el malalt, sense haver-lo prèviament advertit d'aquesta preparació. Aquest estat de coses ha fet que el malalt es reclusís a casa seva defugint totes les possibilitats d'estímul.

Les crisis s'inicien per esternuts, congestió de la mucosa ocular i nasal, cefalàlgia i llagimeig. Després ve una intensíssima congestió de les mucoses oculo-nasotraqueals amb hidrorrea, tos, mal de cap i lleugera febre. Aquest quadre dura des d'algunes hores fins a quinze dies.

El malalt havia intentat tots els tractaments des-sensibilitzadors coneguts, amb molt poc resultat. Quan va iniciar el tractament local amb l'extret de pol·len estava en plena crisi. A les vint-i-quatre hores la situació havia millorat, i en dies successius curà totalment. Aconsellem una estada al camp, cosa que no havia pogut fer en molts anys per la intensitat de les crisis que patia. El veiem altra volta al començament de la tardor, sense haver patit el més insignificant malestar.

Un altre cas és un malalt de trenta-cinc anys, que ve patint accessos des de fa set anys. Ha corregut les principals clíniques d'Europa en busca de la seva curació i no ha aconseguit altra cosa que determinar la naturalesa de l'element sensibilitzador, que és el trèvol.

Les crisis d'aquest malalt eren més curtes, però més intenses que les de l'anterior. Ha fet aplicacions d'extret a títol profilàctic durant un any, sense veure aparèixer noves crisis.

Un altre cas és un malalt de cinquanta-sis anys, hipertens, emfisematós. Les crisis de febre del fenc acaben sempre amb un síndrome pseudo asmàtic. No pot determinar-se exactament el tipus de plantes que són causa de la hipersensibilitat. S'aplica un extret mixt constituït per les plantes que el malalt suposa que puguin ésser-ne productores. Els resultats no són del tot feliços. Les crisis disminueixen en un 50 per 100. Les intradermoreaccions fetes amb extreps parcials són molt dubtoses. Fem una nova preparació amb el pol·len del

blat de moro. Les crisis que en aquesta època de floració de la planta es produïen desapareixen totalment amb l'ús d'aquest nou extret.

L'exposició dels casos anteriors creiem que és suficient per a demostrar la valor d'aquest nou mètode de cura que al mateix temps prova la possibilitat d'una dessensibilització local.

Laboratori Bacteriològic Municipal de Barcelona